

ÚVODNÍ SLOVO

AHOJ, JSEM JŮTUBER A CHCI SE S VÁMI SEZNÁMIT.

Určitě jste si někdy položili základní životní otázku - kde se vlastně JůTuberi vzali? Přišli z hvězd? Jsou to skrytí mimozemšťané, kteří se snaží studovat naši společnost? Vede je Justin Bieber? Všechno špatně! JůTuber nevylezl z moře. Nezrodil se velkým třeskem, ani ho nestvořily tajemné korporace, které přemýšlí, jak pomocí mladých lidí ovládnout svět. JůTuber nemá šest chapadel místo rukou, nebojí se světla (minimálně většina z nich), ani se neživí kamením. JůTuber je často klasický teenager se všedními problémy, které všichni dobře znáte:

- Máma neustále nechápe, proč chcete mít zamknuté dveře pokoje.
- Zubní kartáček je nepřítel, který otravuje dvakrát denně.
- Sestra/bratr jsou ti největší tupci na světě.
- Na těle se objevují věci, které tam nepatří a nechce se jim pryč!
- Nikdo vám nevěří, že vašemu psovi skutečně chutnají vaše úkoly.
- Nic proti salátu, ale dejte mi víc smaženého!
- Hlas si dělá, co chce, a hlavně, když jsou poblíž holky.
- Vůbec nechápete, jak se **to** video dostalo do vašeho počítače.

JüTuber je kluk, nebo holka jako vy a já. Má dvě nohy, dvě ruce, jeden nos a to hlavní - chuť sdílet něco ze svého života s ostatními! Může vyprávět o čemkoli.

Život JüTubera je totiž rozmanitý! Neexistují v něm žádné překážky (pokud nebudete někomu ve videu ubližovat nebo nosit před kamerou mámíno spodní prádlo - jsou věci, co se prostě **nedělají**). Jinak jsou ale možnosti JüTuberů nekonečné. Vemte, co vás baví, a zkrátka to vybalte! Bavte ostatní vlastním úhlem pohledu a nestydte se za názor. Každý jsme totiž originál a v tom je síla úspěšných JüTuberů - jsou sví a nebojí se to ukázat. Je čas se k nim přidat.

Na následujících stránkách najdete můj příběh. O tom, jak jsem začínal, o tom, že ne všechno vyjde napoprvý, a taky tuu tipů a rad, který se YouTube videí týkají. A abych vám naservíroval opravdu maximum informací, připravil jsem si i pět rozhovorů s jedněma z největších českých JüTuberů.

ENJOY

KAPITOLA 1 – ZACÁTKY

3. května, středa

Nesnáším středy. Je mi čtrnáct a už teď nesnáším středy. Můj táta říká, že až mi bude tolik jako jemu, budu nesnášet každý den v tejdnu vyjma těch, co dávaj fotbal. To totiž nebejvá doma (je v hospodě) a pak spolu vždycky celej druhej den s mámou nemluvěj. Máma to nesnáší, ale táta říká, že od tý doby má rád i čtvrtky.

JúTuber = Člověk, který tvoří videa a publikuje je na portálu YouTube.

Ale proč nesnáším středy. No, ono je asi jakože dobrý se představit, že jo. Jmenuju se totiž Středa. Devátáci na to maj takovej oblíbenej fór, že je ho tam třeba, a tak zatímco se holky chichotaj, kluci mi pravidelně strkaj hlavu do záchodu. Uklízečka už mě tak lituje, že kvůli mně záchody pravidelně před polednem čistí, abych to prej měl co nejlepší. Jako ne že bych jí nebyl vděčnej, ale když vám někdo strčí hlavu do mísy, tak je jedno, jestli se leskne jak talíř z myčky (a že se tak občas ani talíře u nás doma nelesknou). Prostě víte, co se v tom záchodě pravidelně děje. A tomu už žádněj saponát nikdy nepomůže.

Vážně hodně nesnáším středu! Nesnáším ji víc, než nesnáším matiku, a to jsem na ni úplně blbej. Máma říká, že to nevadí, že třeba budu dobrej v jinejch vě-

cech. Táta je trošku kyselejší a prej už nečeká, že bych byl v něčem jiným dobře. Chtěl jsem se mu za to pomstít a přilepit ho k židli, ale omylem jsem si lepidlo stříknul do oka, a když jsem se to snažil nějak zachránit, přilepil jsem si jednu ruku k hlavě a druhou k tý židli. Abych to zkrátil, jeli jsme do špitálu.

A já se vlastně ještě nedostal k tý nejlepší jobovce! Jasně, Středa není nic moc příjmení, ale víte jak, bejt třeba Smradoch, Bieber (Bože, jak já ho nesnáším, co na něm všechny holky maj?!!!) nebo Holub by bylo horší. Holub by bylo určitě horší. Jmenuje se tak můj nejlepší kámoš a denně do něj rvou devátáci zrní. Bylo by mi ho líto, ale obvykle mám v tu chvíli díky hlavě v záchodě svejch starostí dost. A na druhou stranu je Holub díky tomu zrní snad jedinej ve třídě, kdo není tlustej.

Ale zpátky k tý jobovce – máme v rodině takový dost zmatený kořeny. Táta je totiž původem ze Španělska a je zajímavý, že vypadá jako klasickéj českéj Pepík místo toho, aby připomínal například Antonia Banderase. No, a protože je Španěl, prosadil si u mámy, že prvorozenej syn bude Manuel. A já vyhrál! V normálním světě by bylo celý moje jméno španělský, jenže to by zase nesměla zasáhnout máma, která si prosadila, že děti budou mít český příjmení po ní, aby nebyly za exoty. Takže Manuel Středa. Jako by mi už v kolíbce dali na záda papír s nápisem „nakopni mě“. Lidi ve škole samozřejmě hned zjistili, že má moje křestní jméno blízko ke jménu Emmanuela, takže už mi vlastně nikdo jinak neřekne. U studentů to ještě беру, ale že se sem tam seknou i učitelé, to mi vážně na sebevědomí nepřidává.

4. května, čtvrtek

Už od malička chci natáčet filmy. Moje máma mě od mejh osmi brala do kina na všechno možný, na co mě prodavačky pustily, a já si ten svět na velkým plátně úplně zamiloval. Člověk může bejt čímkoli – hrdinou, padouchem, veselej, smutnej, bláznivej, zkrátka meze se tu nekladou! Někdy tak s Holubem natáčím vlastní verze svejch oblíbenejch filmů. Holubovi se do toho většinou nechce, ale našťestí stačí mít po ruce nějakéj balíček bonbonů a dá se lehce uplatit. A pak už dobýváme v místním parku keře, jako by to byla džungle v *Indiana Jonesovi*, hrajeme si na Avengers (jsem sice tlustej, ale i tak vždycky hraju Tony-

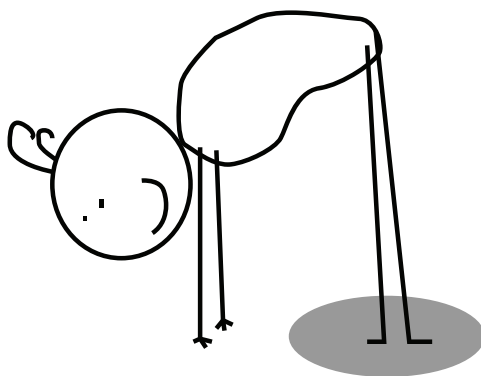
ho, protože Tony je prostě nejlepší) nebo třeba na *Hvězdný války*. Ty má strašně rád můj táta, takže máme doma i pár světelných mečů, s kterejma se s Holubem mečujeme. Zatím jsem neměl odvahu ty videa někomu moc ukázat. Prostě zatím nevím no.

5. května, pátek

Učitelka na tělocvik mně a Holubovi vyčetla, že by nás nevzali ani na paralympiádu, a pokud nemákneme, nechá nás propadnout z těláku. No to si ta rašple dělá legraci, nemůžu přece propadnout z těláku. To je jak propadnout z dechání.

Dávno jsem pochopil, že na sport vážně nemám talent. Táta celý mládí sportoval, takže mě zkoušel narvat prakticky všude, kde to smrdělo tělesnou aktivitou. Dělal jsem karate, hokej, fotbal, závodně jsem běhal, dokonce jsem hrál i kuželky. Když mě v nich porážel hráč, co měl umělou ruku, táta to konečně vzdal, řekl mámě, že určitě nejsem jeho, a s tím moje sportovní kroužky skončily.

Nejhorší je, že tělocvikářka Rychlá... mám podezření, že si lidi vybíraj práci podle příjmení, můj zubař je zas Nerv... nejsem si jistej, co bych měl dělat se svým příjmením já. Každopádně Rychlá vypadá tak staře, že nejspíš zažila obě světové války, a i tak jí nikdo ve třídě nestačí! Ale není to naše chyba, že nám to nejde. Furt chce hrát basket. Basket, basket, basket. Kdybych chtěl rukama honit kulatej nesmysl, tak kvůli tomu nemusím hrát basket, žejo. S Holubem máme oba vejšku, že by nás z fleku mohli obsadit jako hobyty, a ona frajerka chce, abysme skákali jak na pérkách po celý tělocvičně. Jako, rád se podívám na *Space Jam*, ale to je asi tak všechno. Dokud s náma nebude trénovat Bugs Bunny a kačer Duffy, tak to moc nevidím, že by nás tenhle sport s Holubem v budoucnu chytnul.

Rupnout každopádně nechceme (kdo by taky chtěl rupnout z pitomého těláku, to je fakt ostuda), takže půjdeme dneska trénovat po škole. To nám neuškodí.

8. května, pondělí

Tak jsem zpátky z nemocnice a můžu oficiálně prohlásit, že nám to docela uškodilo. Zkoušeli jsme s Holubem nějaký finty, párkrát dokonce hodili míč do okruhu deseti metrů, kde se nacházel koš, ale při trénování bránění jsme do sebe vběhli v plný rychlosti. Já mám nalomenou nohu, Holub hlavu. Podle táty to znamená, že já budu v budoucnu trochu kulhat a Holub bude ještě větší pako.

Myslím, že má táta nějaký problém. Vždycky si utahoval z lidí, ale v poslední době už je vlastně jen nepříjemnej. Mám pocit, že to má co dělat s tím, že s mámou už skoro ani nemluvěj. Máma říká, že je to proto, že už jsou spolu dost dlouho na to, aby nemuseli mluvit. Táta říká, že se bojí s mámou sblížovat, že už to dvakrát stačilo (a pokaždý, když tohle pronese, tak se podívá na mě a na ségru, to vážně člověku nepřidá).

9. května, úterý

JÁ SE ZBLÁZNÍM! Ok, nejsem sportovní dítě. Kdyby mě poslali na nějaký sportovní kemp, pravděpodobně bych se zadejchal už při cestě na autobus. Ale rozhodně nejsem někdo, kdo by furt seděl doma. Je to na palici! Máma od prvního těhotenství nepracuje, takže je pořád doma a věčně zkouší, jestli nemám zamčený dveře. Původně jsem myslel, že mě chce načapat, jak objevuju schopnosti dospívajícího těla, ale ukázalo se, že četla nějakou knihu o sebevraždách teenagerů. Od té doby podezřívá mě i sestru, že si chceme něco udělat. Blbě to nese hlavně ségra, který máma zabavila všechny žiletky a chudák Martina (tak se ségra jmenuje, aby bylo jasno) má od té doby nohy jak orangutan.

Máma má totiž takovou zvláštní vlastnost. Na všechny se usmívá, s každým si ochotně povídá, ale vlastně jim vždycky říká něco jiného, než co si myslí. Na-

příklad minule u nás byla teta Sára a máma s ní mluvila o tom, že měly krásný dětství a nebýt jí, neužila by si tak svoje mládí. Když pak teta odešla, označila ji máma za „největší běhnu v okolí“. Když jsem se na to zeptal táty, řekl mi, že ženský si vždycky jednu věc myslí a jinou říká. Což mě dost mate, protože od té doby vlastně vůbec nevím, co mi teda holky povídají.

Ale zpátky k neplánovanému domácímu vězení. Do tří hodin jsem doma s mámou, která celou dobu uklízí (když se táta hodně nudí, nechává různě po bytě povalovat papírky od bonbonů, z toho máma šílí). Pak máma konečně na chvíli zmizí a já můžu zkoumat to svoje tělo (ehm). Kolem pátý přichází táta. Do práce chodí v obleku a s kufříkem a podle toho, jak obojí letí po jeho příchodu na zem, počítám, že ani jedno moc rád nemá. Táta měl kdysi šanci na to, že bude hrát profesionálně hokej, ale pak ho sundali při jednom zápase, zranili mu rameno a od té doby se může na hokej maximálně dívat. Asi proto vždycky tak toužil, abych vynikal ve sportu. Smůla. Já se zraním i u karet (ten papír prostě řeže). Poté, co se táta hrdě vysvěleče do trenek, přejde k lednici, vytáhne pivo a odšourá se k televizi, kde zapne sportovní kanál. Je jedno, co dávají. Hokej, fotbal, kulečník, formule, kouká na všechno a u všeho má takovej divnej prázdnej výraz. Jsou jen dvě výjimky – když hraje Sparta (to řve nahlas a schválně, protože soused nad náma je slávista, takže řvou na sebe navzájem) a pak má takovej podivně blaženej pohled u ženskýho tenisu. Ještě úplně nevím proč, ale možná se mu líbí kombinace žlutozelenýho míčku, ženských a oranžový antuky.

Každopádně tak v šest se vrací domů mamka a vždycky se s tátou rafnou. Trošku se mění, o čem mluvěj, ale základ pokaždý vyvolá to, že táta zas sedí u televize:

„Už zase čumíš na sport?“

„Hm.“

„Nechápu, co tě na tom furt baví...“

„Hm.“

„Mohl bys mi simtě odpovědět aspoň celou větou?!“

„Hm.“

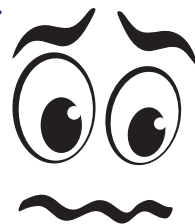
S tím to táta utne, už se dál nebaví a máma jde uklízet. Každý den. Nechápu, jak to spolu vydržej takový roky. Já jsem doma pár dní a normálně mi z nich hrabe. A Holubovi asi taky, protože mi právě volal. Během hovoru použil d’á-

belskej smích a větu: „Něco jsem udělal a tebe se to taky týká.“ Jsem z toho nervózní. Když něco takovýho udělal naposled, ukázalo se, že se pokoušel sám vařit a oba nás otrávil.

10. května, středa

Dneska se měl stavit Holub, že bysme aspoň zapařili na PlayStationu, když už musím bejt furt doma. Už mu bylo trochu líp, měl totiž jen lehký otřes (v) mozku. Když ale vycházel z bytu – bydlíme přes ulici – zakopnul na chodbě ve třetím patře o pytel s odpadkama a hlavou si to namířil přímo do stěny. Takže teď už má těžkej otřes mozku a nemůže chodit vůbec nikam.

Nesnáším středy!

11. května, čtvrtek

Původně to vypadalo na další den nekonečný nudy, ale nakonec se z toho vyloupnul nečekaně zábavný čtvrtek (pro mě). Čerstvě osmnáctiletá sestřička si po tejdnu konečně našla cestu domů a teda, je tu hodně veselo. To u ní není nic nového, zdrhala z domu už od čtrnácti, má to zkrátka v krvi. Buď přespává po kamarádkách, neboj u svejch kluků, je v tomhle fakt divoká. Neposedí na jednom místě a věčně něco mele. Mele, mele, mele. Naprosto nechápu, jak to s ní ty její kluci vydržejí, já ji poslouchám deset minut a mám chuť si ustříhnout obě uši.

Když poprvý utekla, bylo mi deset. Máma volala panicky na policii, táta mluvil něco o tom, že **ho zabije** (nevěděl přesně koho, ale měl dost jasnou představu, proč ho chce zabít a jak). Padaly různé návrhy, co by mohla dělat a jak asi skončí.

- **Určitě bere drogy!**
- **Někdo ji znásilní!**
- **Utekla s nějakou kapelou.**
- **Pije.**
- **Kouří.**

- **Otěhotní.**
- **Najdou ji mrtvou v pangejtu.**

Jak postupoval večer, došli rodiče k závěru, že se Martina opije a zfetuje, pak ji znásilní kapela, a protože rovnou otěhotní, členové té kapely ji zabijou a pohodí někde v pangejtu, aby se na to těhotenství nepřišlo (a pak že já mám divokou fantazii). Ségra ani neprotestovala, když za to dostala 4 měsíce zaracha.

Teď je to horší. Nejsem si úplně jistej, co se stalo, ale ségra chvíli s našima mluvila, a co jsem tak pochopil, má teď zaracha na devět měsíců. To je drsný.

12. května, pátek

Já Holuba **Z-A-B-I-J-U!** Normálně vyvěsil na YouTube naše video a ani se mě nezeptal. Takže ono nestačí, že z nás maj ve škole legraci díky jménům, ale teď mi navíc daj sežrat to, že jsem tlustej Iron Man. Ještě že jsem Holuba jednou přemluvil k tomu, aby hrál Black Widow. Jsem si jistej, že to bude devátáky zajímat víc. Body mu každopádně musím dát za název kanálu. Pojmenovat náš společnej YouTube kanál YTAmatéri, to nám nepochybně nažene hodně nečekanejch návštěvníků. Jen mám obavu, že budou očekávat jinej obsah.

Tři kluci si původně chtěli založit seznamku. Nakonec se na to vykašlali. Důvodem bylo to, že na celém internetu nemohli najít záběry odhaleného hradra zpěvačky Janet Jackson. Tak si prostě založili video server **YouTube**.

První sdílené video na YouTube bylo ze ZOO v San Diegu. Před kamerou byl Jawed Karim (jeden ze zakladatelů YouTube) a za ním stála skupinka slonů indických. Bohužel se jeho komentář dá jen těžko považovat za „legendární“. Byl takový nijaký. I přesto má jeho video přes 4 miliony zhlédnutí.